

парче с късен памид. През студените сутрини в края на октомври, неговите зърна са посипани със синкав пращец, върху който блесят капки ледена роса.

Всичко това, сътворявано по таинствен път в тъмните дълбочини на тучната, сиво-червеникава пръст, бе излязло сега отгоре в безкрайно разнообразие и щедрост и мълчаливо очакваше да получи от слънцето своята последна хубост.

— Като-о! Катино, мари!..

Лукан се бе върнал и викаше, по навик, още от портата. Никой не се обади. Той влезе в двора, надникна в одаята на сайванта, после сви из пътеката, мърморейки си сам.

— Ха!.. Добър ден, бай Коста! Вардиш ли, вардиш ли?.. То и ний, затъ... оставихме те самичък тук, уж гостенин!.. Де ли се е запиляла таз булка сбъркана?..

Той се бе пременил за града, с гумени еминии, но не беше се обръснал: до събота имаше още време. На единия му пръст висяха нанизани на лико четири изчистени овчи крака. Той ги дигна, поогледа ги, ухилна се:

— Рекох и аз да принеса нещо... Ама, де е таз жена бе, джанъм, да ги тури